

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2020-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku o prijatej ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jiřím Martausom, advokátska kancelária, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov konania a účinný opravný prostriedok podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Urtost 9/2019 a jeho uznesením z 5. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na rovnosť účastníkov konania zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Urtost 9/2019 a jeho uznesením z 5. decembra 2019 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Urtost 9/2019 z 5. decembra 2019 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 360,75 € (slovom tristošesťdesiat eur a sedemdesiatpäť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jiřího Martausa, advokátska kancelária, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 129/2020-13 z 15. apríla 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov konania a účinný opravný prostriedok podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 39 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Urtost 9/2019 a jeho uznesením z 5. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. Ntc 35/2014 z 25. septembra 2019 rozhodol z dôvodu uvedeného v § 68 ods. 2 Trestného zákona, že sťažovateľ vykoná zvyšok trestu 2 roky, 10 mesiacov a 10 dní z celkového trestu 10 rokov odňatia slobody, ktorý mu bol uložený konečným rozsudkom Vyššieho krajského súdu pre trestné veci Graz (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Bs 410/06m zo 16. novembra 2006 a rozhodnutiami krajského súdu sp. zn. Ntc 6/2013 z 5. júna 2013 a najvyššieho súdu sp. zn. 3 Urto 5/2013 z 23. októbra 2013, ktorým všeobecné súdy uznali tento rozsudok krajského súdu na území Slovenskej republiky, ale pri uznaní cudzieho rozhodnutia oproti trestu uloženému na území Rakúskej republiky bola upravená trestná sankcia vo vzťahu k sťažovateľovi na trest odňatia slobody až vo výmere 10 rokov. Sťažovateľ bol z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený 13. mája 2015 a bola mu určená skúšobná doba na 6 rokov a zároveň nariadený probačný dohľad nad jeho správaním počas skúšobnej doby. Počas tejto doby mu však bolo uložené nielen pokarhanie za priestupok v priestupkovom konaní, ale krajský súd tiež zistil, že bol rozsudkom Okresného súdu Vsetín (Česká republika) sp. zn. 3 T 130/2018 z 31. októbra 2018 uznaný vinným z prečinu krádeže, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu v trvaní 18 mesiacov a bol mu uložený trest vyhostenia z územia Českej republiky na 36 mesiacov.

3. Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. Ntc 35/2014 z 25. septembra 2019 podal sťažovateľ sťažnosť, ku ktorej sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „prokurátor“) podaním z 15. novembra 2019. Najvyšší súd podanie prokurátora následne zaslal na vyjadrenie sťažovateľovi, ale podanie mu bolo doručené najvyšším súdom až 6. decembra 2019. Najvyšší súd o jeho sťažnosti rozhodol na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019, teda skôr, ako sťažovateľ zaslal 10. decembra 2019 svoje vyjadrenie k podaniu prokurátora najvyššiemu súdu, čím podľa sťažovateľa bola reálne odňatá možnosť sa k nemu vyjadriť. Podľa sťažovateľa boli tak napadnutým postupom

a uznesením najvyššieho súdu porušené jeho označené práva v bode 1, ako aj princípy kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, ktoré sú inherentným prvkom spravodlivého procesu.

4. Sťažovateľ k namietanému porušeniu čl. 49 ústavy v ústavnej sťažnosti uvádza, že nesúhlasí s uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov, pretože trest, ktorý mu bol uložený krajiným súdom v trvaní 5 rokov, reálne už aj vykonal.

5. Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ žiadal v petite ústavnej sťažnosti, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru (bod 1) postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené boli. Navrhuje tiež napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

6. Vec napadla pôvodne do III. senátu ústavného súdu v zložení Mojmír Mamojka (sudca spravodajca a predseda senátu), Peter Straka a Martin Vernarský, ktorý ju prijal v tomto zložení na ďalšie konanie. Podľa čl. X bodu 3 dodatku č. 1 a úplného znenia rozvrhu práce ústavného súdu od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 schváleného plénom ústavného súdu 27. mája 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) a čl. X bodu 4 rozvrhu práce veci pridelené do 31. mája 2020 sudcovi Mojmírovi Mamojkovi, ktoré neboli k tomuto dňu vybavené odložením podľa § 53 zákona o ústavnom súde ani v nich nebolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie pred ústavným súdom končí, sa pridelujú sudcovi Ivanovi Fiačanovi. V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce vec preto prerokoval III. senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský – predseda senátu, Ivan Fiačan (sudca spravodajca) a Peter Straka.

6.1 Podaním z 3. júna 2020 Ivan Fiačan (sudca spravodajca) vyhlásil svoju zaujatosť podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre pomer k právnomu zástupcovi sťažovateľa. O jeho podaní rozhodol štvrtý senát ústavného súdu uznesením sp. zn. IV. ÚS 310/2020 z 23. júna 2020 tak, že sudcu spravodajcu z konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 129/2020 nevyhlásil.

II.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

7. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili všetci účastníci konania: za najvyšší súd JUDr. Peter Szabo, sudca najvyššieho súdu vykonávajúci podľa § 43 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 62/2020 Z. z. neodkladné úlohy predsedu najvyššieho súdu, a predseda trestnoprávneho kolégia listom č. k. KP 3/2010-187 z 18. mája 2020 a právny zástupca sťažovateľa listom z 12. júna 2020.

7.1 Najvyšší súd vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Z obsahu ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] v rozsahu v akom bola uznesením Ústavného súdu... z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 129/2020, prijatá na ďalšie konanie v podstate vyplýva, že k porušeniu základných práv... malo dôjsť tým, že Najvyšší súd... uznesením z 5. decembra 2019, sp. zn. 5 Urtost 9/2019, zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2019, sp. zn. Ntc 35/2014, skôr, než bolo sťažovateľovi doručené vyjadrenie prokurátora z 15. novembra 2019 k jeho sťažnosti.

K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že hoci najvyšší súd doručil sťažovateľovi vyjadrenie prokurátora k jeho sťažnosti, neposkytol mu reálnu možnosť naň reagovať, keďže o podanej sťažnosti rozhodol skôr, než k doručeniu vyjadrenia došlo. Najvyšší súd si je pritom vedomý v zásade ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu v tomto smere (napr. nález ústavného súdu zo 16. decembra 2015, sp. zn. I. ÚS 355/2015). Preto ak so zreteľom na okolnosti tejto veci dospeje ústavný súd k záveru, že nesprávnym postupom najvyššieho súdu došlo k zásahu do základných práv sťažovateľa v takej intenzite, ktorá mala reálny (materiálny) negatívny dopad na postavenie sťažovateľa v konaní (primerane napr. uznesenie ústavného súdu z 21. januára 2016, sp. zn. II. ÚS 45/2016), navrhujem sťažnosti vyhovieť, ale len pokiaľ ide o základné právo na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 46 ods. 1. čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže medzi sťažovateľom

označenými základnými právami podľa čl. 49 ústavy a čl. 39 listiny a namietaným postupom najvyššieho súdu nie je daná príčinná súvislosť.“

7.2 Právny zástupca sa k vyjadreniu najvyššieho súdu vyjadril podaním z 12. júna 2020, v ktorom uviedol, že *„v danom prípade reálna nemožnosť sťažovateľa reagovať k vyjadreniu prokurátora má príčinnú súvislosť s namietaným porušením jeho základných práv, pretože v jeho písomnom vyjadrení k vyjadreniu prokurátora uvádzal aj ďalšie argumenty, dovtedy nim netvrdené, s ktorými sa v dôsledku predčasného rozhodnutia Najvyšší súd SR nezaoberal a nedal na ne odpoveď“*.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde

a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 (v konaní pred súdom) rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

12. Podľa čl. 49 ústavy (čl. 39 listiny) len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

13. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

14. Ústavný súd teda nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

15. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 259/2011, I. ÚS 284/2016). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej judikatúry požaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za podmienok, ktoré ju

nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (napr. rozhodnutie ESLP zo 6. 2. 2001 vo veci Beer proti Rakúskej republike, sťažnosť č. 30428/96; rozhodnutie ESLP zo 7. 10. 20014 vo veci Baumann proti Rakúskej republike, sťažnosť č. 76809/01; rozhodnutie ESLP z 27. 10. 1993 vo veci Dombo Beheer B. V. proti Holandskému kráľovstvu, sťažnosť č. 14448/88; rozhodnutie ESLP z 23. 10. 1996 vo veci Ankerl proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 17748/91). Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (pozri rozsudok ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 32106/96, bod 46).

16. Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania (III. ÚS 402/2008). Z toho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží na konfrontáciu druhej strane. Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

IV.A K namietanému porušeniu základných práv špecifikovaných v bode 11 z dôvodov uvedených v bode 3 ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd konštatuje, že dôvodnosť námietok sťažovateľa v tejto časti ústavnej sťažnosti je zrejmá. Najvyšší súd aj sám uznal vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti v bode 7.1 jej opodstatnenosť v tejto časti, pretože o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. Ntc 35/2014 z 25. septembra 2019 rozhodol na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019 nepochybne skôr, ako sťažovateľ zaslal 10. decembra 2019, resp. doručil 11. decembra 2019 (č. 1. 269 a č. 1. 270 v spise) svoje stanovisko k podaniu prokurátora

z 15. novembra 2019 najvyššiemu súdu, čím mu bola reálne odňatá možnosť sa jeho stanoviskom zaoberať. Napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu tak došlo k porušeniu jeho označených práv v bode 11, ako aj nedodržaniu princípov kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, ktoré sú inherentným prvkom spravodlivého procesu.

18. V okolnostiach veci je tiež nesporné, že najvyšší súd upovedomil sťažovateľa o vyjadrení prokurátora krajskej prokuratúry listom z 26. novembra 2019, ktoré mu zaslal na vyjadrenie, a sťažovateľ sa k nemu aj skutočne vyjadril. Najvyšším súdom realizovaný procesný postup v danej veci vo svojej podstate teda spočiatku zodpovedal formalistickej požiadavke na doručenie vyjadrenia jednej procesnej strany druhej procesnej strane, ale v konečnom výsledku bol už postup najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neudržateľný a neakceptovateľný, pretože rozhodol o jeho sťažnosti ešte predtým, ako mal k dispozícii relevantnú argumentáciu sťažovateľa k podaniu prokurátora krajskej prokuratúry, ktorá mala význam pre rozhodnutie a s ktorou sa mal riadne vysporiadať. Vyjadrenie sťažovateľa tak priamo ani nezakomponoval do odôvodnenia svojho rozhodnutia.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd vyslovil, že postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv (pozri výrok 1 tohto nálezu). V dôsledku toho napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

20. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho dorúčením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.B K namietanému porušeniu základných práv špecifikovaných v bode 12 z dôvodov uvedených v bode 4 ústavnej sťažnosti.

21. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 49 ústavy a čl. 39 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd poznamenáva, že nie

je v jeho právomoci posudzovať skutkový stav veci a rozhodovať, či závery všeobecných súdov k výške, resp. určení trestu pri uznaní cudzieho rozhodnutia, ako aj vykonanie zostatku trestu v trvaní 2 rokov, 10 mesiacov a 10 dní z celkového trestu 10 rokov odňatia slobody, boli určené správne alebo nie. Bude to úlohou najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie, aby jasne a jednoznačne dal odpoveď i na tieto námietky sťažovateľa.

22. Ústavný súd v závere konštatuje, že nezistil existenciu prípadnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 49 ústavy a čl. 39 listiny, preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovet (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2018, ktorá bola 980 € a za I. polrok 2019, ktorá bola 1 062 €.

24. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia v roku 2019, podanie ústavnej sťažnosti v roku 2020) v súlade s § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhrada za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2019 (1 x 163,33 €) spolu s režijným paušálom (1 x 9,80 €) a úhrada za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 (1 x 177 €) spolu s režijným paušálom (10,62 €) predstavuje sumu trov konania spolu 360,75 € (bod 3 výroku nálezu).

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu